

Belfast Boy

Op zoek naar herinneringen uit de jeugdjaren van George Best

Weinig voetballers waren zo spraakmakend als George Best (1947). Hij maakte naam met onnavolgbare dribbels en goals en won met Manchester United individueel grote prijzen. Pele noemde hem de beste speler van de wereld, maar de Noord-Ier worstelde buiten de witte lijnen ook met een destructieve levenswijze; eentje vol seks, drugs en rock-'n-roll.

Tekst: Joris Wouters
Foto's: Joris Wouters en
Wouter Schollema

Het overgrote deel van zijn leven kampte de Belfast Boy met alcoholisme, hij versleet na United dertien clubs waaronder een gevangeniselftal, vocht met de politie, ging meerdere malen failliet, had een relatie met Miss World en verbleef enkele malen achter slot en grendel.

Best werd een absolute ster dankzij zijn charmante en grappige voorkomen. Hij werd daardoor bestempeld als de vijfde Beatle en verwierf een cultstatus door prikkelende uitspraken als 'Ik spendeerde een fortuin aan drank, vrouwen en snelle auto's. De rest verbraste ik' en 'In 1969 stopte ik met alcohol en vrouwen. Het waren de ergste twintig minuten van mijn leven'.

Er verschenen meerdere boeken en documentaires over zijn leven. Hij groeide uit van iele, verlegen jongen tot de grootste voetballer van Groot Britannië. Panenka Magazine vertrok naar Belfast en bezocht alle belangrijke plekken uit de jeugd van George Best.

16 Burren Way

Het is een beetje een typisch straatje dat afwijkt van overige straten in de buurt. Lage eengezinswoningen met een plat dak en dieprode bakstenen die afsteken tegen de grijze Britse lucht. Een donkerbruin houten hekje geeft

toegang tot het kleine voortuintje van nummer 16. Naast de deur hangt een zilveren bordje: "Family Home of Soccer Legend GEORGE BEST". Dit is de plek waar de familie Best in 1949 kwam te wonen.

Binnen is het leven van toen nu letterlijk aan te raken. De kamer van George is gerestaureerd tot hoe het er in de jaren vijftig van de vorige eeuw heeft uitgezien. Dit inclusief een tenue van Wolverhampton Wanderers, het favoriete team van George toen hij opgroeide. Aan de muren hangen familieportretten en afbeeldingen uit zijn carrière. Zelfs oude schoolrapporten, gedoneerd door zijn familie, ontbreken niet.

Dit is de plek waar George terug kwam als er weer eens een schandaal rond hem was uitgebroken en waar hem in de voortuin telkens een leger persmuskieten lag op te wachten voor een glimp van de superster. In december 2005 werd het levenloze lichaam van George daar op een koude en regenachtige dag voor de laatste keer het huis uit gedragen richting zijn laatste rustplaats op de Roselawn Cemetery. Langs de route stonden tienduizenden mensen om hem de laatste eer te bewijzen.

Buiten liggen de eerste voetbalherinneringen van George. Hoe hij net zo lang tegen de buitenmuur van de buurman voetbalde, totdat hij werd uitgenodigd om binnen op tv een livewedstrijd van Wolverhampton Wanderers, onder het kunstlicht van Molineux, te kunnen kijken.

Rond zijn dertiende begon George te spelen voor Cregaghs Boys' Club en begon hij op te vallen. Bob Bishop, een scout van Manchester United, stuurde een telegram naar de legendarische Matt Busby: 'I think, I've found you a genius'. Op 15-jarige leeftijd speelde George met zijn vrienden nog laat een potje voetbal op straat toen hij door zijn moeder naar huis werd geroepen. Op de stoep stond Bob Bishop met de vraag of Best naar de Reds wilde komen. Na zijn toezegging rende Best terug naar zijn vrienden en vertelde dat hij voor United ging spelen. De vrienden keken hem wat ongeloofwaardig aan. Ze besloten om gewoon lekker het potje af te maken.

Zijn komst naar Manchester was in eerste instantie geen succes, want bin-

nen een dag stond Best al weer op de stoep in Burren Road. Met heimwee. De begeleiding van talenten was destijds anders dan tegenwoordig. Best werd verondersteld alleen met de boot, taxi en bus naar United te komen. Daar werd hij voorgesteld aan alle grote spelers van die tijd en ontdekte hij dat zijn medespelers inderdaad veel groter en sterker waren dan hij. Hij droeg daar voor het eerst een broek met lange pijpen. Al die indrukken werden te veel voor Best en hij besloot de volgende dag al terug naar Belfast te gaan. Alles kwam echter goed. Twee weken later probeerde Best het opnieuw, ditmaal met succes: hij debuteerde op 17-jarige leeftijd op Old Trafford, speelde er 490 wedstrijden en scoorde 179 goals.

Schomberg House

The Troubles (zie kader) waren in de jeugd van Best nog niet zo gewelddadig en voor George was het niets meer dan carnaval met drums en eten. Tijdens de jaarlijkse Oranjemars was er zeker sprake van scheldpartijen tussen protestanten en katholieken, maar daar bleef het toen nog bij. Pas later werd het gewelddadiger en werd de mars gezien als provocatie. In het nabij gelegen Schomberg House is de sherp te zien, die George Best ooit van zijn vader ontving en droeg tijdens een parade.

Religie was nooit belangrijk voor Best. Wel ontving hij in 1971, op het hoogtepunt van de politieke spanningen, een bedreiging van de IRA dat hij tijdens de wedstrijd tegen Newcastle United zou worden neergeschoten. George wenste niet te buigen voor deze bedreiging en speelde - gadegeslagen door een zwaar bewapende politiemacht op de daken van nabijgelegen gebouwen – zijn wedstrijdje. Hij scoorde de enige treffer in het duel en liep volgens eigen zeggen meer dan ooit om het de eventuele sluipschutter van de IRA zo moeilijk mogelijk te maken.

Bells Bridge Roundabout

Op weg naar het centrum is in het hart van de rotonde dicht bij zijn ouderlijk huis het logo van de Irish Football Association in de beplanting uitgebeeld. Best kwam mede door de vele problemen naast het veld slechts tot 37 caps voor Noord-Ierland.

In 1976 speelde Best met Noord-Ierland in de Kuip tegen het Nederlands elftal (2-2), dat werd aangevoerd door Johan Cruijff. Best liet nog eenmaal zijn uitzonderlijke talent zien, wat ook Willy van de Kerkhof later zou beamen: ‘Het was de enige keer dat ik door een directe tegenstander helemaal zoek ben gespeeld.’

In 1982 werd nog kort overwogen om Best na een afwezigheid van vijf jaar bij de selectie voor het WK in Spanje te halen, maar door zijn leeftijd (36) en de vele liters alcohol die hun uitwerking niet hadden gemist, zag men er toch vanaf. Best was trouwens altijd voorstander van een verenigd Iers elftal met zowel spelers van Noord-Ierland als de Ierse republiek.

Cregagh Road

Het is een lange straat die vanaf de rotonde richting het centrum van Belfast loopt met tal van lokale familiewinkels. Dat was vroeger zo en nu nog altijd. Langs Cregagh Road liggen tal van herinneringen aan George Best. Het is de plek waar hij als kind met tennisbal aan de voet richting bushalte dribbelde om naar Nettleld Primary School te gaan. Als bijbaantje bracht Best groente en

fruit rond in de buurt of hij haalde het abonnementsgeld voor de krant op. Zijn zuurverdiende centen gaf hij uit tijdens de kermis die jaarlijks in Dallywinkers Lane stond. Het geld was snel op en om toch wat over te houden aan de kermis, leidden hij en zijn vrienden de exploitant af om zo met een stok toch stiekem een prijs uit de schappen te vissen.

Best bleek een goede leerling, haalde goede resultaten op school en mocht naar Grosvenor High Protestant School. Dat werd geen succes want zijn vrienden van Cregagh Estate gingen naar Lisnasharragh Secondary Modern. Op Grosvenor High werd alleen rugby gespeeld.

Hoewel Best een goede inbreng had als een behendige en snelle speler kon het spel hem niet bekoren. Ook was het niet prettig dat zijn school in een katholiek buurt lag. Het schooluniform van Best toonde dat hij protestant was. Hij werd vaak opgewacht om zijn sjaal of pet te stelen. George timede zijn sprint tot perfectie zodat hij precies in de bus stapte op het moment dat deze vertrok vanaf de halte. Later ging hij alsnog naar Lisnasharragh.

In de nabijheid van Cregagh Road bevindt zich nog steeds Spence’s Chip Shop; bekend om de beste fish and chips in Oost-Belfast. George kwam hier vaak en genoot dan van de knapperige restjes uit de frituur. Er is een kleine tentoonstelling in de hoek van de shop aan hem gewijd. Iets verderop is Desano’s Ice Cream Parlour waar het favoriete ijs van George werd geserveerd. Zijn zusster Barbara nam zelfs ijs van Desano’s voor George mee naar Londen toen hij daar in het ziekenhuis lag.

Glentoran Football Club

Glentoran is de vaste bescpeler van The Oval, een stadion dat menig voetbalromanticus doet watertanden. Er staat een klassieke dubbeldekker als hoofdtribune met daar omheen glooiend weg-

lopende staantribunes voorzien van tal van crush barriers. In de verte zijn de twee markante gele kranen van de Harland en Wolff-scheepswerf te zien; de plek waar vader Best als ijzerbuiger werkzaam was. Opa Best woonde pal naast het stadion en George bezocht als kleine jongen vaak een wedstrijd. Dan bleef hij net zo lang staan bij de ingang, totdat er een volwassen bezoeker was die hem over de turnstile heen tilde.

Glentoran was ook de eerste club die het talent van George op jeugdige leeftijd waarnam. Echter, hij werd afgewezen omdat hij als voetballer te zwak en te slap zou zijn. Hoewel The Glens hem dus lieten lopen, heeft George toch één wedstrijd voor het team gespeeld. In augustus 1982 speelde Glentoran – ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van de club uit Belfast - met Best in de gelederen een vriendschappelijke wedstrijd tegen Manchester United.

George Best House & Trail

De Connswater Community Greenway heeft een interessante route uitgezet langs alle belangrijke plekken uit het leven van George Best in Belfast. De route is zelfstandig af te leggen en is te downloaden via www.communitygreenways.co.uk/trails. Het is ook mogelijk om te verblijven in het George Best House. Het huis is te boeken via www.georgebesthouse.com. Je overnacht in de slaapkamer van George Best.

